

Kodály Zoltán születésének 125. évfordulóját a Budapesti Filharmóniai Társaság zenekarával a szerző két, talán legnépszerűbb darabjának előadásával ünnepeltük. A Galántai táncokat Kodály a zenekar 60. évfordulójára komponálta, a Hány János című dalművet meg szintén az együttes egykori tagjai játszották először a Magyar Állami Operaházban. Mindkét darab a szerző elkötelezettségét mutatja a magyar népzene, de a Hány Intermezzójában a magyar verbunkos zene iránt is, amelyet Berlioz, Liszt, Brahms idejében az egyedüli magyar zenével azonosított a világ. A tiszta magyar népzene kutatása és feldolgozása elsősorban az ő kezdeményezésére és vezetésével indult meg. Elképzelni is szörnyű, mi lett volna, ha segítő társaival együtt nem gyűjtik fel és rendszerezik ezt a kincset az utolsó pillanatban, hiszen erre ma már nem adódna lehetőség, a népi éneklés hagyománya mára már szinte kihalt. Ő lelkesítette fel Bartók Bélát is, hogy vegyen részt a gyűjtésben és rendszerezésben, így közvetve az ő érdeme, hogy Bartók kialakíthatta saját magyar hangját és hangzásvilágát, amely a világ zenéjének egyik legkiválóbb zeneszerzőjévé tette.

Kodály nevéhez fűződik még a zeneoktatási módszer, amellyel a zenei analfabétizmus felszámolását vette célba.

Egy nagyon nehéz politikai korszakban sikerült elérnie, hogy a zeneoktatás egyre nagyobb jelentőséget kapjon az ifjúság nevelésében. Ha a rengeteg kiváló amatőr magyar kórusra, és jól képzett magyar muzsikusra gondolunk, akkor ezen a téren kifejtett tevékenysége is igen jelentősnek mondható.

Keveset beszélnek azonban korai darabjairól, amelyek habár már a magyar zenei nyelv eszköztárát is felvonultatják, mégis erős szálakkal kötődnek még a század eleje impresszionista és expresszionista zenei irányzataihoz. Erre a korszakra jellemző a Közelítő tél című műve, amely a magyar líra egyik gyöngyszemére, Berzsenyi Dániel hasonló című költeményére íródott.

A hangversenyt 2007. szeptember 5.-én játszottuk, amely egyszersmint a nagy magyar karmester Solti György halálának 10. évfordulója.

Sir Georg Soltit 1986-ban ismertem meg, amikor abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy Sir Georgtól személyesen vehettem át azt az ösztöndíjat, amelynek segítségével részt vehettem a Tanglewoodi Fesztivál Fellowship programjában. Ez a lehetőség akkor páratlan volt, hiszen Magyarország akkor még mind politikailag, mind gazdaságilag el volt szigetelve a „nyugati” országoktól. Solti segítségével nélkül biztosan nem tanulhattam volna Leonard Bersteinnel és Seiji Osawával.

Később több Solti produkció próbáin is részt vehettem a mester engedélyével Budapesten, Bécsben, Londonban és Koppenhágában. Leírhatatlan mindaz, amit tőle megtanulhattam. Csodáltam precizitását, energiáját, a koncentrációt, ami belőle áradt, és ami a zenekarra is azonnal áterjedt. Lenyűgözött az alázat, amellyel a szerzőket szolgálta.

Solti 1938-ban távozott Magyarországról a fasiszmus elől menekülve, miután elvezényelte a Magyar Állami Operaházban, ahol korábban korrepetitorként dolgozott, Mozart Figaró házassága című operáját. A háború után szeretett volna a budapesti Operaházba visszatérni, de hidegen és könyörtelenül elutasították azzal, hogy nincs rá szükség. - Senki nem próféta a saját hazájában-. Bár lehet, hogy nemzetközi karrierjét ennek az elutasításnak köszönhette, a mesterben ez a tüske mégis örökre megmaradt. A vasfüggöny után többször visszatért Magyarországra, külföldi és hazai együtteseket vezényelve, majd hamvait is hazahozták, hogy Budapesten Bartók Béla sírja mellett temessék el, az Operaházzal sohasem rendeződhetett a kapcsolata.

Büszkén gondolok rá, hogy mint a Magyar Állami Operaház főzeneigazgatója 2002-ben kezdeményezhettem, hogy az operaház aulájában emléktáblát helyezzenek el Sir Georg Solti emlékére, hogy így legalább jelképesen keblére ölelje az intézmény és Magyarország a

Maestrót, aki rengeteget tett a magyar zene legnagyobbjainak, Liszt, Bartók és Kodály műveinek megismertetésére világszerte.